

Phần 14

Chương 40

Nhậm Tư Đồ cảm nhận được hơi thở của anh đang đến gần.

Anh ngồi xổm xuống.

Nhậm Tư Đồ hiện tại không thể nhắm mắt, cô theo bản năng mà nín thở chờ đợi anh ôm lấy mình.

Nhưng cảnh tượng trong suy nghĩ không có xảy ra, hơi thở của anh rõ ràng ở gần cô như vậy nhưng lại không hề có xảy ra chút tiếp xúc thân thể nào. Nhậm Tư Đồ không nhìn được mà siết chặt nắm tay.

“Từ khi nào mà em đã học được chiêu giả bộ ngủ này rồi hả?” Giọng Thời Chung có chút trầm thấp làm cho người nghe cảm thấy trong đó có bao nhiêu phần là châm chọc, lại có mấy phần dò xét. Nắm tay Nhậm Tư Đồ không khỏi nắm chặt hơn, thứ nhất là cô không tin mình để lộ sơ hở gì, thứ hai là cô muốn cùng anh so sánh độ cố chấp, đôi mắt không chút cử động vẫn nhắm chặt như cũ.

Anh đứng lên, hơi thở rất nhanh rời xa khỏi Nhậm Tư Đồ, tiếp theo là truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Nhậm Tư Đồ nghe rất rõ chìa khóa quay một vòng, lại một vòng nữa, sau đó là tiếng mở cửa, cuối cùng là tiếng rút chìa khóa.

Có lẽ anh đã đi vào nhà, cô nghe thấy âm thanh đóng cửa...

Nhậm Tư Đồ rút cuộc đã không kiềm chế được nữa, mở mắt, cô cảm điện thoạt di động của mình ở trên mặt đất. Vụt đứng lên, hướng về phía Thời Chung mà trợn mắt nhìn bởi vì cô căn bản không nghĩ rằng anh sẽ để mặc cô ở ngoài cửa.

Lúc trước được anh nâng niu trong lòng bàn tay biết bao nhiêu, thì hôm nay lòng tự ái càng bị tổn thương bấy nhiêu.

Thời Chung vậy mà cả một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn lấy cô một cái, chỉ có thoáng dừng bước chân một chút sau đó là đi thẳng vào nhà, thuận tay đóng cửa lại. Gấp đến mức cô chỉ còn biết đưa tay giữ cửa lớn lại.

Nói thật, xung quanh người đàn ông này tản mát ra khí thể lạnh lùng làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy xa lạ vì vậy cô cũng không biết ứng phó ra sao, nghĩ tới nghĩ lui cô chỉ còn cách nhắm mắt hỏi: “Có thể mời em vào nhà ngồi một chút được không?”

Thời Chung chỉ lẳng lặng nhìn cô một lượt mà không có nói gì.

Mà Nhậm Tư Đồ sau khi nói xong cũng liền cảm thấy hối hận. Không đúng, cô không nên nói như vậy. Vừa lúc này khi cô đang buồn chán ngồi đợi anh thì

liền ngồi nói chuyện điện thoại với Tôn Dao Cô không nên dùng câu hỏi nghi vấn để hỏi anh, như vậy nếu anh chỉ đơn giản nói một chữ “không” là liền có thể từ chối cô. Cô nên nghe theo lời Tôn Dao.

“Ý của em là... em không mang theo ví tiền ra ngoài, anh không cho em vào thì em chỉ có thể lang thang ngoài đường rồi.” Nhậm Tư Đồ lập tức sửa lại lời nói của mình.

Sau đó cô thấy Thời Chung nhíu nhíu lông mày mấy giây.

Cuối cùng anh cũng mở cánh cửa ra.

Nhậm Tư Đồ lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, dường như cô rất sợ anh sẽ đổi ý nên bước thật nhanh qua cửa. Thứ nhất là cô muốn kiếm đề tài để thay đổi không khí trầm mặc như bây giờ, thứ hai là cô có chút tò mò, lúc thay giày liền hỏi: “Làm sao lúc này anh biết em giả bộ ngủ?”

Cô cho rằng anh sẽ không trả lời, nhưng anh lại thật sự trả lời: “Điện thoại ở trên tay em rõ ràng là vẫn còn âm chứng tỏ là mới kết thúc cuộc nói chuyện không lâu thì làm sao mà có thể ngủ say nhanh như vậy?”

...

Bây giờ Nhậm Tư Đồ có chút hối hận vì hồi này nói chuyện với Tôn Dao quá lâu, nếu không thì anh làm sao phát hiện được cô giả bộ ngủ, có lẽ cũng sẽ không diễn ra một màn xấu hổ ở trước cửa như lúc này.

Nhưng Nhậm Tư Đồ lúc này mới phát hiện, khi vào trong nhà thì sự lúng túng cùng xấu hổ mới chính thức bắt đầu. Người đàn ông chỉ để lại cho cô một câu: “Em cứ tùy tiện sử dụng phòng khách.”

Nói xong cũng bỏ mặc cô ở phòng khách mà chuẩn bị đi về phòng ngủ của mình.

Nhậm Tư Đồ đưa mắt nhìn anh đi về phòng ngủ đóng cửa lại mà đau cả đầu.

Phòng khách to lớn giống như con quái vật đang ngủ đông muốn đem Nhậm Tư Đồ nuốt trọn lấy. Cô ngẫm nghĩ một hồi lâu rồi liếc mắt nhìn phòng ngủ đã khép chặt cửa, hoàn toàn không có cơ hội.

Thật may đúng lúc này thì Tôn Dao điện thoại tới.

Điện thoại vừa thông đã nghe thấy Tôn Dao hỏi một câu: “Chẳng lẽ cậu vẫn còn ngồi ngoài cửa chờ anh ta?”

“Không có, tớ đã vào nhà.”

Tôn Dao hưng phấn: “Hả?” Nhưng một lúc sau cô ấy mới nhận ra có cái gì đó không đúng: “Cậu đã vào nhà vậy tại sao lại dùng giọng điệu thâm trầm như thế?”

Nhậm Tư Đồ chỉ còn biết kể lại cho cô ấy nghe chuyện lúc này.

Tôn Dao dường như đã hiểu: “Điều này cũng không xem là quá tệ, tối thiểu thì anh ta cũng trở về nhà một mình chứ không phải là ôm ấp tình mới xuất hiện trước mặt cậu.”

“Cậu đừng có châm chọc tớ nữa. Tình trạng hiện tại của tớ còn không bằng anh ấy ôm người mới xuất hiện trước mặt tớ. Tớ sẽ cãi nhau với anh ấy một trận rồi sau đó sẽ hoàn toàn chết tâm. Còn anh ấy bây giờ xem tớ như người xa lạ, không chịu nói với tớ quá một câu, cũng không hề có cãi vã, thật sự là...” Rất ngọt ngào.

Tôn Dao im lặng chùng một phút rồi lại nói: “Người đàn ông này quả nhiên rất dứt khoát, lúc còn yêu thì để cậu lên đầu mặc cho làm mưa làm gió, nhưng khi đã quyết định buông tay thì sẽ đem cậu trở thành không khí, không có chút nào dây dưa, lằng nhằng...”

Nhậm Tư Đồ vội vàng cắt đứt lời Tôn Dao: “Tớ muốn cậu nghĩ cách không phải là muốn nghe cậu khen anh ấy.”

Im lặng một phút

“Mặc ít đồ một chút, rót một ly nước mang vào phòng anh ta hỏi anh ta xem có khát hay không?”

“Có tác dụng sao?”

“Biên kịch phim đều viết như vậy, tớ cũng diễn ở bốn năm bộ phim như vậy, thành công cũng ba lần, tỷ lệ thành công như vậy... chắc cũng được coi là cao.”

Lần này Nhậm Tư Đồ quyết định bảo lưu ý kiến, thực tế thì làm sao để có thể cùng hành động và nói chung một lúc được?

Nhậm Tư Đồ cúp điện thoại nhìn quanh phòng khách một vòng. Phòng khách được quét dọn rất sạch sẽ, dường như không có lấy một chút hơi người, cảm giác vắng lặng làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy cuống lên.

Còn có thể làm sao nữa? Chỉ có thể cởi ra thôi.

Trong phòng có lò sưởi, Nhậm Tư Đồ cuối cùng cũng cởi, ở trên người chỉ còn một cái áo rộng thùng thình có hình con thỏ, chiếc quần cũng cởi bỏ để lộ cặp chân dài nhưng cô cũng không cảm thấy lạnh. Cô đứng trước kính thử kéo cổ áo bên trái xuống dưới vai để lộ ra xương quai xanh trên xương quai xanh của cô có một nốt ruồi nho nhỏ, cô còn nhớ có lúc Thời Chung khen nốt ruồi này của cô hết sức hấp dẫn.

Nhưng hôm nay khi nhìn vào trong gương, nhìn thấy vết sẹo trên lưng cô lại cảm thấy có chút rầu rĩ, liền nghĩ tới những người đàn ông lúc ở trên giường thì không ai nói được mấy lời thật lòng, căn bản là không tin được.

Cô liền đem cổ áo kéo về, âm thầm tự an ủi mình, lộ ra đôi chân cũng đủ rồi anh cũng không phải chỉ ở trên giường mà khen đôi chân của cô đẹp.

Nhậm Tư Đồ cứ mát mẻ như vậy mà đi ra phòng khác, lại không biết do bản thân mình quá khẩn trương mà cả thân thể đều nóng lên, lòng bàn tay cổ đổ đầy mồ hôi. Cô đi tới phòng bếp rót ly nước rồi đi tới trước cửa phòng ngủ chính.

Nhậm Tư Đồ nhẹ nhàng gõ cửa nhưng lại không nghe thấy tiếng trả lời, cô thử nắm cần cửa thế nhưng cửa cũng không có khóa. Đối với Nhậm Tư Đồ đây là tin tức tốt, cô ddieuf chỉnh lại hơi thở của mình, nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Thời Chung không ở bên ghế salon, cũng không có ở trên giường, Nhậm Tư Đồ đi sâu vào bên trong hơn, tiến gần đến thư phòng mới nghe thấy động tĩnh—thư phòng ở phía trong phòng ngủ nên cũng khó trách anh không nghe thấy tiếng gõ cửa.

Thư phòng được thiết kế phân nửa dùng để làm việc nên chỉ có tấm thủy tinh dùng để làm vách ngăn, Nhậm Tư Đồ nhìn xuyên qua vách thủy tinh thấy Thời Chung đang hút thuốc, đi đi lại lại trong thư phòng anh cũng không phát hiện ra cô.

Nhậm Tư Đồ nắm chặt ly nước đi đến gần anh.

Bước đến đủ gần, Nhậm Tư Đồ đang chuẩn bị mở lời gọi anh thì đột nhiên anh đã lên tiếng. Cô không biết người bên kia là ai nhưng thấy anh lạnh lùng nói: “Tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể nhượng lại cho họ 10%, nếu như không đồng ý thì khiến họ biến mất cho tôi.”

Lúc này tầm mắt cô mới lướt qua khỏi người Thời Chung, nhìn lên chiếc laptop đặt trên bàn cùng với ánh đèn camera lóe lên.

Trên màn hình vi tính đang hiển thị cuộc họp qua webcam. Mà ở một chỗ khác, hai người đàn ông trung niên nhìn thấy Nhậm Tư Đồ thì há hốc miệng nhất thời không nói được gì.

Thời Chung lúc này mới nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của đối tác, nhất thời ngớ người, cau mày quay đầu lại.

Ánh mắt anh rất nhanh quét qua toàn thân Nhậm Tư Đồ làm cho cô muốn động thổ. Thời Chung nhanh chóng thu hồi ánh mắt, đi về phía bàn làm việc, “Pằng” đem máy vi tính khép lại, một tay cầm lấy gạt tàn trên bàn làm việc mà dập tắt điều thuốc.

Sau khi làm xong hết tất cả mới xoay người lại dựa vào mép bàn: “Em vào đây làm gì?”

Nhậm Tư Đồ hiện tại rất mất mặt hỏi anh: “Anh khát không?”

Cô cầm chặt ly nước trong tay: “Em... đi ra ngoài trước, không quấy rầy anh họp nữa. Chờ anh họp xong rồi, không biết có thể... cho em nửa tiếng để nói chuyện không?”

Nhưng Thời Chung chỉ cười cười: “Chúng ta còn có cái gì để nói sao?”

Nhậm Tư Đồ nhất thời bị nghẹn.

Một giây trước Nhậm Tư Đồ còn muốn bỏ đi, một giây sau lại đứng yên bất động một chỗ.

Anh hạ lệnh đuổi khách một cách hung dữ: “Em có lái xe tới phải không? Ngày mai là tự em lái xe trở về hay là để anh đưa em về?”

“ ... ”

“ ... ”

“Anh có cần phải tuyệt tình như thế này không?” Nhậm Tư Đồ rút cuộc đã không chịu được nữa.

Anh cũng chỉ trâm mặc nhú lông mày, cũng không biết có phải kinh ngạc vì sự thay đổi của cô không nữa hay là còn đang đợi lời nói tiếp theo của cô.

Nhậm Tư Đồ đi về phía anh, đem ly nước trên tay đặt lên bàn làm việc, tay còn đặt trên ly chưa buông, giống như đang cố gắng lấy dũng khí.

Hai người đứng cách nhau có 10cm, cô ngược mắt lên nhìn anh, trong ánh mắt anh đè nén một đốm lửa, không biết là bởi vì anh đang giận dữ hay là đang chế diễu cô tự đem bản thân mình đẩy tới tình cảnh mất mặt như ngày hôm nay: “Anh không có nửa tiếng nói chuyện cùng em, vậy em liền nói ngắn gọn, anh không muốn nghe cũng phải nghe, dù sao cũng chỉ có năm chữ em không muốn chia tay.”

Thời Chung vẫn tỉnh táo, lạnh nhạt như vậy. Anh đi tới nhìn thẳng vào mắt cô cho đến khi lửa giận dữ trong đôi mắt có chút bị dập tắt.

Nhậm Tư Đồ sa sút tinh thần buông ly nước trong tay ra, cô cảm thấy mình không thể thoải mái cùng với người đàn ông này.

Dù cho hai người không là được người yêu nhưng giờ cũng không thể làm bạn bè được nữa, tối thiểu bây giờ cô cũng phải nói một tiếng chia tay: “Tạm biệt.” hoặc là “Không hẹn gặp lại.” cũng được. Nhưng hiện tại đến nhếch môi cô cũng không làm được chỉ còn biết nghiên răng nghiên lợi xoay người đi.

Có lẽ trời sinh đã làm gen mặt dày nên khi Nhậm Tư Đồ bước nhanh về phía cửa phòng ngủ thì lại nghĩ hiện tại tâm tình mình đang không tốt nên chắc chắn không thể nào lái xe về được rồi, chắc cũng chỉ còn cách tìm khách sạn ở gần đây ngủ một đêm rồi sáng mai về.

Nhậm Tư Đồ mãi suy nghĩ mà không biết mình đã đi tới cửa, cô vừa suy nghĩ vừa kéo cánh cửa. Tương lai của cô chắc không sáng sủa gì hơn so với chuyện mất mặt tối nay. Bỗng nhiên sau lưng Nhậm Tư Đồ truyền đến tiếng động, so với bước chân của cô còn nhanh hơn. Tay của cô còn chưa kịp nắm lấy nắm cửa, đầu còn chưa kịp nhìn về phía sau đã bị Thời Chung nắm lấy cánh tay.

Thời Chung kéo cô quay lại.

Cảnh tượng như này dễ làm cho người ta nảy sinh ảo giác, trong nháy mắt Nhậm Tư Đồ muốn đánh anh nhưng lại không làm được.

Mà lúc này đối lại là cô muôn hôn anh, nhưng anh cũng không có.....

Giọng nói Thời Chung trầm thấp: “Người đi giải hòa mà có thái độ như vậy sao? Em ăn mặc như vậy đi vào, mới quyến rũ được một nửa thì làm cho anh nổi giận rồi bỏ đi. Bây giờ còn trừng mắt với anh.”

Nhậm Tư Đồ đang trợn tròn hai mắt, cô miễn cưỡng thu hồi ánh mắt của mình lại, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy đáng đời anh ”Ai bảo anh nói những lời như thế đả kích em?”

“Anh đả kích em?” Khóe miệng anh khẽ nhếch lên cười cười: “Em đả kích nhiều bằng anh sao? Trong đầu anh hiện tại toàn là hình ảnh anh cùng hai vị quản lý họp thì họ thấy được bao nhiêu thứ trên người em, anh đả kích đến muốn giết người đây.”

So với sự lạnh lùng lúc nãy thì Nhậm Tư Đồ muốn anh như thế này hơn, cánh tay cô bị anh kéo cũng đã trở nên tê dại.

Đây có thể coi là tín hiệu anh chủ động? Hoặc có thể là tín hiệu muốn chủ động?”

Nhậm Tư Đồ ngược mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh, thấy anh nói xong thì liền im lặng giống như là đang chờ đợi hành động của cô.

Tầm mắt Nhậm Tư Đồ không khỏi dời xuống bờ môi của Thời Chung, mặc dù lúc này da đầu trở nên tê dại, lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, cô từ từ kiểm chân lên.

Thời Chung sẽ không đẩy cô ra chứ?

Anh thật sự không đẩy cô ra.

Nhưng lại đưa tay cản môi cô lại.

Lần đầu tiên trong đời chủ động hôn lại bị đối phương dùng phương thức này cự tuyệt? Đôi chân đang nhón lên của Nhậm Tư Đồ trở nên cứng đờ.

Cô không thích vẻ mặt trở nên căng thẳng của anh, cô thậm chí đã từng nghĩ sẽ ôm lấy anh, hôn anh thật sâu.

Mà ánh mắt người đàn ông này lại ánh lên một tia sáng, làm cho những bất mãn trong lòng cô xóa tan, anh nói: “Em đi ngủ sớm đi, sáng mai đi cùng anh đến một nơi.”

Chương 41

“Đi ngủ sớm một chút, ngày mai đi với anh đến một nơi.”

Nói xong liền thuận thế mở cửa ra thay cô.

Nhậm Tư Đồ nhìn cánh cửa rộng mở phía sau, lại nhìn người đàn ông bên cạnh, anh không có biểu hiện gì, chỉ lẳng lẳng nhìn cô không nói lời nào, bày ra

tư thế cự người ngoài ngàn dặm, Nhậm Tư Đồ khó tránh khỏi có chút nhụt chí, xoắn xuýt một lúc lâu cũng chỉ có thể nói một câu: “Ngủ ngon.”

Lập tức, cô đi ra khỏi phòng Thời Chung dưới cái nhìn của anh.

Trở lại căn phòng dành cho khách lạnh lẽo, Nhậm Tư Đồ liền đặt di động ở đầu giường, màn hình vừa mới tối đi thì Nhậm Tư Đồ lại bật sáng lên, nhận được tin nhắn của Tôn Dao: “Sao rồi?”

“ ... ”

“ ... ”

“Thất bại.” Nhậm Tư Đồ nhắn lại hai chữ.

Không tới hai giây, Tôn Dao đã gửi tin nhắn thoại tới, Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp mở ra nghe thì đã nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó ở chỗ cổng vòm lại truyền đến tiếng mở cửa, rồi tiếng đóng cửa.

Đã trễ thế này anh còn ra ngoài?

Nhậm Tư Đồ nhìn không được phỏng đoán, ý anh là ở chung với cô dưới một mái nhà không thoải mái, cần phải chạy ra ngoài?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy khó chịu, tiện tay cầm lấy điều khiển trên trên tủ đầu giường, mở ti vi, vặn to âm lượng, lại vặn to, cuối cùng trong phòng cũng náo nhiệt hẳn lên.

Chương trình nào Nhậm Tư Đồ cũng xem không vào, chỉ có thể đổi kênh, chợt cảm thấy mình cứ lờ mà lờ mờ chạy tới như vậy, đúng ngu ngốc.

Câu nói kia của Tôn Dao: “Vậy thì đi tìm anh ta! Quán lấy anh ta! Nói với anh ta là cậu bị coi thường, không bỏ được anh ta.”

vẫn còn văng vẳng bên tai, bây giờ nghĩ đến, một người phụ nữ có lẽ sẽ cảm thấy mình là một nữ chiến binh nhưng với đàn ông, anh ta chỉ cảm thấy cô ta rất phiền toái.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa lúc nào Nhậm Tư Đồ hoàn toàn không chú ý, đợi đến khi sự thương cảm làm thính lực thoát khỏi những tiếng ồn ào của ti vi, cô mới lờ mờ nghe thấy ngoài cửa hình như có động tĩnh. Nhậm Tư Đồ vội vàng vặn nhỏ âm lượng, quả nhiên là có người ở bên ngoài gõ cửa.

Nhậm Tư Đồ “cách” một tiếng buông điều khiển trong tay ra, sau đó mở ngăn kéo tủ đầu giường, ném ví tiền của mình vào. dù sao thì cô cũng đã nói mình không mang ví tiền rồi.

Nhậm Tư Đồ nhanh chóng đến cạnh cửa, nhìn vào chiếc gương to hình cung tự đánh giá một lượt, cảm thấy hài lòng mới OK, sau đó lại bắt đầu nở vài nụ cười khác nhau, cuối cùng chọn một nụ cười tự nhận là thích hợp nhất rồi mới mở cửa.

Thời Chung đang đứng bên ngoài.

Sau khi nhìn thấy anh, Nhậm Tư Đồ không khỏi mỉm cười, khép mi, sau đó cô nhìn thấy anh ôm một chiếc áo choàng bằng nhung san hô được gấp gọn gàng, trên chiếc áo choàng còn đặt đồ dùng cá nhân và một bộ kem dưỡng da mới tinh, tia hi vọng trong lòng Nhậm Tư Đồ ngày càng lớn.

Khoé miệng cô vẫn giữ nụ cười kia, yên lặng nhận đồ trong tay anh.

Thời Chung lại tuyệt không khách khí, đưa đồ cho cô xong liền xoay người rời đi. Nhậm Tư Đồ vội vàng gọi anh lại: “Thời Chung!”

Anh thật sự dừng bước nhưng không quay đầu nhìn cô.

“Vừa nãy anh ra ngoài là đi mua... Kem dưỡng da cho em hả?” Kem dưỡng da trong ngực cô đều còn nguyên tem ngực, mà cửa hàng chuyên doanh nhãn hàng này - nhãn hàng mà cô thường sử dụng đều đã đóng cửa, Nhậm Tư Đồ mặc dù không biết làm sao anh có thể kiếm được nhưng hành động này của anh chắc chắn đã cho cô thêm chút hi vọng.

“Bởi vì ngày mai anh không muốn mang một phụ nữ nhếch nhác đi khắp nơi.”

“...”

Nhậm Tư Đồ hoàn toàn biến mất ý nghĩ muốn hàn huyên cùng anh hai câu.

Kỳ thật muốn đả kích một người phụ nữ rất dễ dàng, chỉ cần soi mói khuôn mặt của cô ta, dáng người của cô ta, chỉ số thông minh của cô ta, cách nào cũng đều rất hiệu quả. Nhậm Tư Đồ dùng lực đóng cửa lại, “Ầm” một tiếng chính là sự kháng nghị tốt nhất.

Đóng cửa lại, Nhậm Tư Đồ vô tình nhìn bản thân đang ôm một đồng thừ trong gương. Đúng là... Sắp bị anh làm cho tức chết rồi.

Rửa mặt xong xuôi nằm trên giường, Nhậm Tư Đồ lại không chút buồn ngủ, thật ra bây giờ đã qua rạng sáng, bóng đêm đêm bên ngoài như khoác lên một tầng sương lạnh, dưới bóng đêm là sương mù mênh mông, cuối cùng, Nhậm Tư Đồ mất ngủ bực tức chòm chặn lại, tự an ủi: Nếu không ngủ thì ngày mai không chỉ đơn giản là nhếch nhác đâu, sẽ là muốn xấu đã chết.

Nghĩ như vậy, cô dần dần buông lỏng sầu tư, chỉ chốc lát sau đã ngủ thiếp đi.

Thời Chung thức trắng đêm, chat webcam hội nghị đến bốn giờ sáng mới kết thúc, anh xem xong hai hợp đồng đấu thầu và chuẩn bị báo giá cho dự án

xây dựng khu đô thị, nhìn đồng hồ thì đã hơn bảy giờ, bức màn trong phòng chưa khép lại, từng giọt nắng mai hạ xuyên vào phòng, nhảy nhót trên bàn làm việc của anh.

Vì muốn dành một ngày ra ngoài, đành phải làm việc suốt đêm không nghỉ thôi. May mà công việc cũng đã xử lý xong, Thời Chung hơi day trán.

Trên bàn kia vẫn còn ly nước cô mang vào mấy giờ trước, đã sớm lạnh thấu xương. Nếu đúng là cô rót, kể cả lạnh thấu xương anh cũng uống hết.

Đưa tay vuốt nhẹ bề mặt chiếc ly thủy tinh liền không tự kiềm chế được mà nhớ lại bộ dạng nắm chặt cốc của cô gái kia. Có lẽ lúc đó cô đã tức giận đến nỗi muốn giậm ấy chứ.

Nếu như lúc đó là mình, anh đã làm ra hành động điên rồ gì đó rồi, cô càng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, anh càng cảm thấy được một sự... Vui mừng.

Ít nhất cô vẫn quan tâm đến anh, không phải sao?

Đã có thể nghĩ như vậy nhưng Thời Chung vẫn không thể chấp nhận, trong lòng cô nàng vĩnh viễn có một Thịnh Gia Ngôn, vĩnh viễn không thể lay động.

Trong hộp thư của anh còn có một hiệp nghị giảng hoà, là luận sư đại diện của Tưởng Lệnh Thần gửi tới, nếu hai bên bất đồng ý kiến thì có thể gặp trực tiếp luật sư đại diện của đối phương, đàm phán chuyện rút đơn kiện.

Một đồng chữ này dần dần biến hóa thành chuyện anh và người phụ nữ kia ở chung một mái nhà như hiện giờ, Thời Chung đóng máy tính, rửa mặt qua một cái rồi thay quần áo, sang gõ cửa phòng dành cho khách.

Rất lâu cô mới ra mở cửa, vẫn là bộ dạng buồn ngủ, tóc cũng lộn xộn, xem ra là đêm qua ngủ không ngon, Thời Chung nhin xuống ý muốn đưa tay vuốt tóc cô: “Rửa mặt đi, chúng ta ra ngoài ăn sáng.” Trong lòng Nhậm Tư Đồ có chút không phục, đã biết là không tránh khỏi một đêm trần trọc mà tinh thần anh vẫn sáng khoái như vậy, tựa như đã ngủ rất ngon. “Chờ em mười phút.” Nhậm Tư Đồ nói xong liền xoay người đi vào phòng tắm.

Cô rửa mặt qua loa, soi gương rồi thoa kem dưỡng da lên, nhưng kem dưỡng da có thể che được vành mắt đen của cô ư? Cuối cùng chỉ có thể uống công vô ích mà vỗ vỗ hai má.

Ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy Thời Chung đang ngồi trên sofa trong phòng chờ cô, hai tay đặt lên nhau, bắt chéo chân, tư thế coi như là tao nhã nhưng không chút biểu cảm.

Nhậm Tư Đồ đi qua mặt anh, tới tủ quần áo, vừa định nói: “Anh ra ngoài một chút để em thay quần áo.” Nghĩ lại lại nuốt những lời này vào.

Anh thẳng thừng coi nhẹ sự tồn tại của cô khiến cô có chút giận giữ. Lúc không lí trí rất dễ làm ra những chuyện điên cuồng, Nhậm Tư Đồ cắn răng, cũng coi anh như không khí, cứ đứng trước tủ quần áo, từ từ cởi đồ.

Ghế sofa ở đối diện phía bên phải của cô, Nhậm Tư Đồ không cần nhìn qua cửa tủ kính gương nữa mà có thể trực tiếp nhìn phản ứng của anh. Nói đúng ra, anh căn bản là không có chút phản ứng gì, như thể lòng anh không loạn chút nào, người đàn ông này thậm chí vẫn giữ tư thế giống trước như đúc, hai tay tao nhã đặt lên nhau, lẳng lặng nhìn nàng.

Áo ngủ bị tuột đến vai, tiếp đó lộ ra nội y màu đen, lập tức chiếc eo cũng hé lộ, xuống chút nữa là bụng dưới, một mảng da thịt trơn bóng lộ ra trước mặt Thời Chum nhưng ánh mắt anh vẫn không chút kiêng kị, cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, không nhào lên cũng không chạy lấy người, chỉ là hai tay đặt lên nhau hơi dùng lực, khắc chế cái gì đó.

Cởi đến đây ngược lại lại thành Nhậm Tư Đồ trong ngoài không được lòng người, dứt khoát không làm thì thôi, đã làm phải làm đến cùng, tiếp tục cởi ra, cái mông vung cao, hai đùi trắng nõn liên tiếp lộ ra trước mặt Thời Chung.

Thời Chung bỗng nhiên đứng lên, quay mặt đi, mang tai hơi phiếm hồng: “Anh xuống lầu chờ em.”

Cuối cùng anh cũng không thể coi cô như không khí nữa thế nhưng Nhậm Tư Đồ lại không vui vẻ như tưởng tượng, ngược lại khi nhìn bóng lưng của anh chỉ cảm thấy càng thất vọng.

Khi Nhậm Tư Đồ xuống lầu, xe đã ở bên ngoài chờ cô, sau khi cô lên xe, tài xế cũng không nói chuyện với cô, chỉ im lặng giẫm chân ga phóng đi.

Nhậm Tư Đồ cho rằng anh sẽ đưa cô đến nhà hàng ăn gần đây, không ngờ càng đi càng xa, khi dừng xe đã là chuyện của nửa giờ sau rồi.

Tâm tư của Nhậm Tư Đồ căn bản không có đặt vào chuyện ăn cơm, tháo dây an toàn xuống xe xong, cô mới phát hiện trước mặt không phải nhà hàng ăn.

Rõ ràng là cửa lớn của trường học. Chính là trường học cũ của bọn họ.

Chỉ là bây giờ công trường khác với năm đó rất nhiều, bệ đá cẩm thạch có múa bút vẩy mực vàng làm lưu niệm, gần cổng vẫn dễ dàng thấy được cột cờ dựng lên, lá cờ ở trên cao tung bay phát phới.

Nhậm Tư Đồ có chút không chắc chắn: “Mới sáng sớm đã đưa em đi dạo trường học sao?”

Thật ra bây giờ cũng đã hơn tám giờ, căn bản không tính là sớm nhưng bởi vì là chủ nhật, trong trường cực kỳ vắng vẻ, chỉ có những học sinh cuối cấp phải lên lớp, lại thêm sương mù, trong vườn trường lại càng giống một buổi sáng tinh mơ yên tĩnh.

Bảo vệ đang ở trong phòng bảo vệ ngủ gà ngủ gật, hai người lẳng lẳng không một tiếng động đi vào cổng trường, nhiều năm như vậy không trở về, Nhậm Tư Đồ lại phát hiện trí nhớ của mình về trường học không giảm chút nào, hai dãy lớp học mới xây sau khi cô tốt nghiệp, sân bóng rổ hiện giờ cũng đã biến thành những bậc thang qui cũ.

Nhưng cửa sau trường học vẫn như cũ, bên cạnh còn có một tòa nhà kiểu cũ dành cho người nhà nhân viên trong trường học, đường cũng vẫn là con đường hẹp kiểu cũ, Nhậm Tư Đồ không khó để nhìn sang bên kia, có một ông cụ đang kéo một con chó béo trắng ra khỏi toà nhà.

Nhậm Tư Đồ yên lặng cảm thán một câu: Kia mà là dất chó đi dạo á? Có mà bị chó kéo đi thì có.

Nhìn bộ dạng của ông cụ, Nhậm Tư Đồ không khỏi nán lại, cô cũng không ngờ mình sẽ gặp lại thầy giáo dạy tiếng anh ở đây.

“Thầy Lục?”

Thời Chung vốn đi trước cô, nghe vậy bỗng dừng chân, vô thức quay đầu nhìn lại. Chỉ nhìn ông cụ kia một cái mà Thời Chung thiếu chút nữa nhin không được vỗ trán.

Thầy Lục đứng tại chỗ đánh giá Nhậm Tư Đồ, hình như nhận ra, thầy dùng sức túm dây xích chó đi về phía bọn họ. Nhậm Tư Đồ thấy thầy lục bước đi khó khăn như vậy liền tự lên nghênh đón, nhưng đi được hai bước, ngoái đầu nhìn lại mới phát hiện Thời Chung vẫn còn đứng một chỗ không nhúc nhích, nhin không được cười một tiếng.

Năm đó thầy Lục vẫn luôn là khắc tinh của các học trò có thành tích kém, Thời Chung chảnh chọe trước kia cuối cùng cũng biết sợ rồi hả?

Nhậm Tư Đồ nhin xuống ý cười, quay lại giữ chặt tay Thời Chung, cố ý kéo anh đến chỗ thầy Lục.

Khi thầy Lục dạy bọn họ cũng đã lớn tuổi, hiện giờ mái tóc sớm đã hoa râm, đã về hưu từ lâu nhưng vẫn tràn đầy khí chất.

Dù sao năm đó cũng là nhân vật tiêu biểu của lớp tiếng anh, Nhậm Tư Đồ về lại đây gặp được thầy Lục rất vui vẻ nhưng Thời Chung lại lúng ta lúng túng đứng ở bên cạnh cô, nghe thầy khen ngợi cô học trò giỏi này.

Nghe nói bọn họ đặc biệt tới trường học ăn bữa sáng, ánh mắt của thầy Lục cũng có chút sâu xa: “Hai người bây giờ không phải...”

Lời này phối hợp với cái nhìn tiếc hận của thầy Lục về phía Nhậm Tư Đồ, cuối cùng cũng khiến Thời Chung nở nụ cười.

Cô học trò giỏi năm đó... Và tiểu tử thôi học tiếng anh nát bét... Cải trắng ngon lành... Và heo...

Thầy Lục còn phải dắt chó đi dạo, Nhậm Tư Đồ đành cáo từ, lấy danh thiếp từ trong ví ra đưa cho thầy Lục, thấy Thòi Chung bắt vi sở động (không có động tĩnh, không bị thuyết phục), Nhậm Tư Đồ liền hích nhẹ anh một cái.

Lúc này Thòi Chung mới mở ví ra, lấy danh thiếp.

Thầy Lục rất vui mừng nhìn danh thiếp của Nhậm Tư Đồ, liên tục khen ngợi: “Công việc tốt!”

Đến danh thiếp của Thòi Chung, lại lập tức nhảy qua chức vụ và tên công ty, ngó nhìn tên tiếng anh ở phụ lục danh thiếp, thầy Lục liền cau mày: “Tên tiếng anh của cậu... Cũng thật trực tiếp.”

Nhậm Tư Đồ cũng cúi đầu nhìn thoáng qua.

Thấy tên rõ ràng tên tiếng anh trên danh thiếp là clock, cô lập tức hiểu ra vì sao thầy Lục lại nhíu mày.

Nhậm Tư Đồ nhin không được ngó Thòi Chung.

Chính anh cũng theo ánh mắt của thầy Lục mà nhìn xuống danh thiếp của mình. Bởi vì cúi đầu, Nhậm Tư Đồ chỉ nhìn thấy đường cong gầy gò trên mặt anh, không thấy được vẻ mặt, ngược lại thầy Lục lại cực kỳ rõ ràng. Đúng là học trò thành tích xấu, đến cái tên tiếng anh cũng khiến người ta bất lực.

Đúng lúc này Thòi Chung ngẩng đầu lên, vừa vặn chạm phải ánh mắt của Nhậm Tư Đồ. Ngay giây phút ấy, cô chỉ cảm thấy ánh sáng trong mắt người đàn ông này cực kỳ loá mắt, nhưng một giây sau, anh lại chỉ dùng giọng điệu bình thường giải thích với thầy Lục: “Hình như là một người cực kỳ thích xen vào việc của người khác lấy cho em.”

Xem ra anh không nhớ được vì sao tên tiếng anh của mình lại như vậy, Nhậm Tư Đồ ngược lại lại thờ ra, cùng lúc đó cũng có chút kỳ quái, tại sao mình lại nhớ chuyện đó chứ? Cô không biết vì sao nhưng rõ ràng là nhớ...

Năm ấy khi trường học vừa phân ban, giáo viên quy định bài tập tiếng anh phải viết tên tiếng anh của mình lên, Thòi Chung chậm chạp không nộp bài, Nhậm Tư Đồ lấy tư cách là lớp trưởng lớp tiếng anh đi thúc giục bài tập, kết quả anh lấy lý do là anh không biết tên tiếng anh của mình là gì, cũng không biết phải đặt sao cho thích hợp, cho nên bài tập cũng không nộp luôn.

Nhậm Tư Đồ lật bài tập của anh ra vẫn thấy trắng tinh liền biết lý do này chỉ là giả bộ thôi, nhưng cô vẫn đưa bài tập của mình cho anh chép, ngoài miệng cũng không vạch trần anh, chỉ theo lý do thoái thác của anh nói: Cứ gọi clock thôi. Anh vừa nghe cô nói vậy, hơi sừng sốt một chút rồi vui vẻ tiếp nhận đề nghị của cô, lấy bút ra viết ngay xuống vở bài tập, có lẽ cảm thấy “Thòi Chung” dịch thẳng như vậy cũng không sai.

Thầy Lục không nhớ Thòi Chung lại có cái tên tiếng anh như vậy, có lẽ cũng bởi vì số lần nộp bài của anh quá ít, thầy Lục lão không thấy qua mấy làm bài

tập của anh, cái tên tiếng anh thì càng miễn bàn, chỉ thật không ngờ Thời Chung lại dùng cái tên tiếng anh đó đến tận bây giờ.

Hiện giờ Nhậm Tư Đồ chỉ cảm thấy xấu hổ, thứ nhất, thầy Lục vĩnh viễn cũng không biết cái tên không tiêu chuẩn như thế thực tế là do cô học trò giỏi này đặt; thứ hai, bây giờ Thời Chung là một vị thương nhân rất có địa vị, chẳng may kí hợp đồng với nước ngoài mà kí cái tên như vậy xuống, rất khó tránh khỏi việc bị người ta đùa cợt sau lưng...

Sau khi tạm biệt thầy Lục, hai người lại đi tiếp, cửa hàng hai bên phố đã qui củ hơn rất nhiều, hẳn là đã có tu sửa, Nhậm Tư Đồ vẫn còn xấu hổ vì cái tên tiếng anh kia, cuối cùng lại không nhịn được mà mỉm cười.

Chỉ là không ngờ anh lại đột nhiên quay đầu, chuẩn xác bắt được nụ cười của cô, hơi nheo mắt lại, thanh âm trầm thấp buồn bực mang chút đe dọa: “Em còn có mặt mũi cười?”

Tại sao cô lại không có mặt mũi cười? Dù sao thì người đàn ông này cũng không nhớ ai đã đặt cái tên không cách điệu như vậy cho anh mà.

Về điểm này, anh quả thực hết cách với cô, chỉ có thể tăng tốc độ, Nhậm Tư Đồ không gần không xa theo sát, đến tận khi anh đứng ở ven đường, trước một cửa hiệu ăn sáng không tên.

Trí nhớ đã rất lâu rồi nhưng khi Nhậm Tư Đồ đứng ở ven đường, ngửi mùi hương hỗn tạp từ trong cửa hàng bay ra, dường như nhận ra từng hương vị tách biệt.

Sữa đậu nành, bánh quẩy, tào phớ, bánh nướng, đương nhiên còn có cả mì vằn thắn và bánh treó rán mà cô thích nhất. Thậm chí ngay cả chỗ ngồi “độc quyền” của cô vẫn còn chiếc quạt điện trắng treo ở trên, chẳng qua cái bàn đã sớm đổi mới, không còn thô sơ như trước nữa.

Năm đó mẹ cô vẫn còn là hiệu trưởng trường mầm non, bởi vì trường chuyên nhận những đứa trẻ bị khiếm thính nên mẹ cô còn bận hơn những giáo viên khác, cơ bản là không có thời gian chuẩn bị bữa sáng cho cô, cho nên cửa hàng ăn sáng này chính là nơi mỗi ngày đi học cô phải ghé qua, mà vấn đề ẩm no ba năm trung học của cô cơ bản đều giải quyết ở trong này.

“Ông chủ, cho hai bát mì vằn thắn, hai phần bánh treó rán.” Thời Chung đi vào cửa hàng, vừa nói với ông chủ vừa ngồi xuống chỗ ngồi “độc quyền” của cô.

Nhậm Tư Đồ bước nhanh hơn, ngồi xuống cạnh Thời Chung, không phải là muốn tạo những lời nói dí dỏm mà là bị hoàn cảnh quen thuộc bao quanh, tự nhiên mà phát ra: “Anh có biết chỗ anh đang ngồi là chỗ độc quyền của em không?”

Anh có chút qua loa “A...?” một tiếng.

Thấy phản ứng không mặn không nhạt này của anh, Nhậm Tư Đồ cũng không định hỏi tiếp, nhưng khi cô quay đầu nhìn thấy ông chủ đứng cạnh nồi nóng hôi hổi, tư thế lả lơi làm Mi vẫn thẫn liễn không tự chủ mà nói ra: “Ba năm trung học em đều ăn ở đây, những món anh vừa gọi đều là những món em thích nhất.”

Những lời này của Nhậm Tư Đồ đều là lời nói thật, nhưng chẳng lẽ anh cảm thấy cô nói những lời này là vì lấy lòng anh, làm thân với anh nên mới cười nhợt nhạt như vậy?

Nhậm Tư Đồ thấy nụ cười trên môi anh, trong lòng càng thêm chắc chắn anh đã coi hành động của cô trở thành hành vi lỗi kéo làm quen rồi. Thời Chung cũng mau chóng thu lại nụ cười, ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa hàng, cầm chỉ chỉ mấy cái bàn ở ngoài tiệm: “Nếu đây là chỗ ngồi độc quyền của em thì chỗ kia... Là chỗ ngồi độc quyền của anh rồi.”

Nhậm Tư Đồ trông theo ánh mắt của anh.

Phản ứng đầu tiên của cô là không tin. anh vẫn thường xuyên ngồi ở đó ăn sáng? Vậy tại sao cô chưa từng thấy anh?

Cô ngoái đầu lại nhìn anh, liền phát hiện anh tựa như đang nhớ tới một hồi ức thú vị, tia sáng trong mắt có thể nói là rạng rỡ động lòng người.

Có lẽ đây là bệnh chung của những người trưởng thành rồi, hồi ức thời niên thiếu, bất kể là khổ hay là đau, nhiều năm sau nhớ lại đều tốt đẹp như vậy. Nhậm Tư Đồ không khỏi nhớ tới thời điểm khi mình còn đến trường, sáng hôm nào cũng vì vội vã đến lớp đọc sớm mà vội vội vàng vàng chạy vào tiệm ăn mì vẫn thẫn hay cái gì đó, thời gian ăn còn không có, phải gói một phần bánh trôi rán đến lớp ăn. Còn chỗ ngồi độc quyền của Thời Chung.

Nhậm Tư Đồ lại nhin không được nhìn chỗ ngồi ngoài hiên thêm lần nữa... Mỗi lần cô vội vàng tới vội vàng đi, chỗ ngồi kia đều rất dễ trở thành góc chết với cô.

Bên tai vẫn vang lên: “Trước lớp 11, anh chưa từng có thói quen ăn bữa sáng, nhưng có một hôm, một bạn học gói một phần bánh trôi rán đến phòng học, ăn vụng trong lớp đọc sớm, anh đã nghĩ, tại sao cô ấy có thể ăn ngon lành như vậy? Về sau mới phát hiện là cô ấy mua bánh trôi rán ở đây, anh ném một lần, quả thật rất ngon, từ đó về sau liền thường xuyên đến đây.”

Lớp đọc sớm... Ăn vụng đồ...

Nhậm Tư Đồ nhất thời cứng đờ, đúng lúc này, một mùi hương xộc đến, đảo loạn suy nghĩ của cô. ông chủ bung bánh trôi rán ra cho bọn họ, mùi hương nóng hôi kia càng ngày càng bay tới gần: “Này, cho hai đĩa thêm một phần bánh trôi rán.”

Ông chủ rộng lượng như vậy...

Nhậm Tư Đồ không khỏi cảm thán, cô ăn ở đây ba năm mà ông chủ còn không nhớ lắm, nhưng tại sao ông chủ lại nhớ rõ Thời Chung đến vậy, lại còn làm như rất quen Thời Chung?

Quả nhiên, câu tiếp theo của ông chủ là: “A Chung, dạo này sao cháu không thường đến đây nữa thế?”

Thời Chung mỉm cười: “Cháu hơi bận.”

Nụ cười này so sánh với ý cười lướt qua với Nhậm Tư Đồ rõ ràng là rất bao dung đại lượng.

“Bận đi yêu đương hả?” Ông chủ rất có ý tứ nhìn về phía Nhậm Tư Đồ.

Nhậm Tư Đồ vừa định vuốt cằm cười với ông chủ thì đã nghe Thời Chung giải thích: “Bận học cũ thôi.”

Nụ cười trên môi cô cứng lại.

Ông chủ căn bản không tin lý do này của Thời Chung, nhìn chằm chằm anh một lát: “Được rồi! Bác đi lấy mì vẫn thẩn cho hai đĩa.”

Nhậm Tư Đồ có chút hâm mộ thái độ của Thời Chung với ông chủ, ông chủ vừa đi, bọn họ liền không nói gì nữa, thật ra cô rất muốn hỏi bạn học ăn vụng trong lớp đọc sớm kia có phải cô không nhưng anh dường như không muốn nói, hai bát mì vẫn thẩn bung lên, anh lại càng có lý do để không nói chuyện.

Anh lấy lọ tương ớt ở góc bàn đến trước mặt cô rồi múc cho cô một muỗng, sau đó lại cúi đầu ăn mì của mình.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể im lặng trộn tương ớt, im lặng ăn. Tất cả đều là hương vị quen thuộc, Nhậm Tư Đồ tạm thời vứt suy nghĩ của mình ra sau đầu, vùi đầu bắt đầu ăn.

Thời Chung còn ăn nhanh hơn cô, cũng không ngồi đó chờ cô, thấy Nhậm Tư Đồ một chốc vẫn chưa ăn hết gặp đám đũa đũa (mặc cho) Tư Đồ một chốc lại vẫn ăn không hết liền đưa cháu trai nhỏ của ông chủ ra ngoài chơi.

Cháu trai nhỏ của ông chủ vừa mới học đi, chỉ có thể giống một chú chim cánh cụt nhỏ đi theo Thời Chung cao lớn vạm vỡ, hai tay nhỏ nhắn mở ra muốn ôm, bà chủ đứng bên cạnh cũng không ngăn được. Nhậm Tư Đồ đảo mắt nhìn qua liền cảm thấy rất thú vị, không khỏi mỉm cười.

Cô dùng tốc độ nhanh nhất xử lý bát mì vẫn thẩn của mình, lúc đứng dậy định đến chỗ ông chủ tính tiền thì lại nhẹn không được quay đầu nhìn ra ngoài lần nữa, chỉ thấy Thời Chung ôm cháu trai của ông chủ vào ngực, dù sao Thời Chung cũng cao hơn ông chủ rất nhiều, thằng bé bị một người cao lớn như vậy ôm lấy, mới đầu cũng có chút không thích ứng được, sợ tới mức kêu to, nhưng một lát sau thì rất tốt, thằng nhỏ cười hì hì cầm tay Thời Chung, chơi chiếc đồng hồ trên tay anh.

Thời Chung vẫn không có biểu tình gì nhưng ánh mắt lại dịu dàng như nước... Cái này khiến Nhậm Tư Đồ không nhìn được nghĩ, nếu sau này anh có con của mình, anh cũng sẽ dịu dàng như vậy ư?

Trong vẻ mặt nghiêm túc kia, anh sẽ là người cha bao la tình thương đúng không?

Nhưng Nhậm Tư Đồ rất nhanh thu lại tầm mắt: Đoán mò cái gì chứ? Cô lắc đầu.

Ông chủ thấy Nhậm Tư Đồ cầm ví tiền đến gần, liên tục xoa tay: “Không cần không cần!” Nói xong liền đẩy ví tiền lại chỗ cô.

“Bác vẫn nên nhận đi, nếu bác không thu của cháu, lần sau cháu nào không biết xấu hổ mà tới đây ăn nữa chứ.”

Ông chủ bắt đắc dĩ mỉm cười nhìn cô, dường như xem cô là một hậu bối có chấp: “Lần nào A Chung đến đây ăn sáng bác cũng không lấy tiền của nó.”

Thấy câu hỏi “Vì sao?” trong mắt Nhậm Tư Đồ, ông chủ nhìn Thời Chung một cái, lại nhìn đứa bé trong ngực anh: “Mấy năm trước, chỗ này vốn phải hủy đi, nói thật, bác làm ăn buôn bán ở đây cả đời, bây giờ muốn bác tìm chỗ khác nhất thời khó có thể chấp nhận được.”

Nhưng may mắn thay, sau đó A Chung ngăn hạng mục kia lại, cửa hàng này của bác mới được tiếp tục. Mỗi lần nó ăn xong cũng đều cứng rắn muốn đưa tiền cho bác, bác liền nói rõ ràng với nó, mấy đồ ăn sáng đó thì đáng bao nhiêu? Bác không thu số tiền này cũng là bởi vì muốn thoải mái khi nhận giúp đỡ của nó.”

Nhậm Tư Đồ ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không ngờ Thời Chung và ông chủ lại có một đoạn chuyện sâu xa như vậy.

“Bác không thu tiền của anh ấy thì thu của cháu, dù sao cháu và anh ấy cũng chỉ là...” thì ra nói với người ngoài quan hệ giữa mình và bạn trai trước chỉ là bạn học quả là khó mở miệng, Nhậm Tư Đồ dừng lại một chút rồi mới tìm lại được giọng nói của mình “... Bạn học thôi.”

“Hai đứa đừng có lừa bác!” Ông chủ cười in hằn từng nếp nhăn trên khoé mắt, hạnh phúc như thế, an bình như thế: “Có một lần bác hỏi nó, tại sao lại thích ăn ở tiệm bác như vậy?”

Tại sao lại giá lớn như vậy để bảo vệ chỗ này? Dù ở đây cũng gần trường trung học trọng điểm như vậy, khai phá đi nhất định sẽ có lợi nhuận lớn. Lúc đó bác còn nhớ nó muốn mang cô gái nó thích tới đây ăn mì vằn thắn và bánh treo rán bác làm, cho nên chỗ này. Không thể phá dỡ.”

“...”

“Cho nên cô gái đầu tiên nó mang đến làm sao có thể là bạn học được?”

“...”

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình bước ra ngoài cửa tiệm có chút máy móc, trong đầu hiện lên rất nhiều chuyện, tử như chỗ ngồi độc quyền của cô, tử như mì vằn thắn và bánh treó rán, lại tử như một muống tương ớt kia...

Đúng vậy, tại sao anh lại biết cô thích ăn mì vằn thắn thêm một muống tương ớt?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình đáng ra phải biết tất cả nhưng lại có chút không xác định, giống như là có một loại dự cảm áp lực nào đó trong lòng, giải thoát không được, hỏi không xong.

Tay Thời Chung đang vội vàng tránh khỏi cái miệng muốn cắn của đứa bé, ngoái đầu nhìn lại thì đã thấy Nhậm Tư Đồ đang bước tới đây.

Bà chủ phối lờ sự phản đối của thằng bé, ôm nó về, thằng nhóc vẫn không hết hy vọng, mở hai tay nhoài về phía Thời Chung, Nhậm Tư Đồ không nhận được gãi gãi lòng bàn tay của nó, liền nghe thấy Thời Chung nói: “Đi thôi.”

Chương 42

Thời Chung dẫn cô ra khỏi tiệm ăn sáng, Tư Đồ không nhận được quay đầu nhìn lại một cái, chỉ thấy bà chủ còn đứng ở ngoài cửa, vẫn đưa mắt nhìn bọn họ.

Trong đầu Tư Đồ không ngừng vang lên câu nói của bà chủ kia: tôi nhớ trước đây, người con gái mà cậu ấy thích thích đến đây ăn bánh treó, cho nên nơi này. không hủy đi được...

Mối quan hệ giữa bà chủ và Thời Chung tưởng chừng như hai người xa lạ, thực tế là họ giống như chị em kết nghĩa thâm tình rất cao, cho nên lúc bà chủ thấy Thời Chung dẫn cô tới chỗ này, thậm chí giờ phút này nhìn bóng lưng Thời Chung cùng với cô rời đi, đều vui mừng giống như thấy đứa con thất lạc nhiều năm, nay cuối cùng đã tìm được nhau, tình cảm khẩn khát.

Cuối cùng... Tư Đồ một lần hết lòng tin theo, Xã Hội Hiện Đại lòng người hay thay đổi, không ai biết rõ cuối cùng mình sẽ trở thành người như thế nào.

Tư Đồ mỉm cười gật đầu với bà chủ một cái, coi như là chào tạm biệt, khi quay đầu lại thì cô không khỏi nhìn chăm chú người đàn ông bên cạnh này.

Tư Đồ cũng không biết anh còn có thể mang cô đến chỗ nào, chỉ tiệm ăn sang trước đây thôi, cũng đã làm cô kinh ngạc như vậy rồi, đồng thời cũng rất tò mò, người không có tinh thần, dưới gò má giấu bao nhiêu chuyện cũ không muốn người khác biết?

Mà những chuyện cũ kia, có bao nhiêu chuyện liên quan đến cô?

Trong tiệm ăn sáng, anh biết cô thích ăn nhất là hoành thánh cùng bánh treó rán, biết cô chỉ thêm một muống tương ớt.

Trong cửa hàng văn phòng phẩm bên cạnh, động tác tay chân anh thuần thục gấp thú nhồi bông trong máy gấp thú, đó là một trong những thú vui được chào đón nhiều nhất thời trẻ, mỗi ngày Tư Đồ đều ‘cống hiến’ cho cửa hàng văn phòng phẩm này một ít, nhưng cho đến tốt nghiệp cấp ba, cô vẫn chưa gấp được con nào. Hôm nay, người đàn ông trước mặt này, nhét tiền xu vào, cũng có thể đổi được một con thú nhồi bông, cuối cùng dưới ánh mắt có chút bất mãn của bà chủ, đem sáu con thú nhồi bông cho Tư Đồ, sau đó nắm túi tiền ra ngoài.

Đi ngang qua nhà sách manga thì Tư Đồ nghĩ được mục đích đặc trưng của sách cũ, không kìm lòng được nên dừng bước, nhìn về phía Thời Chung, chủ động đề nghị: “Vào nơi này xem một chút đi.”

Lớp mười là giai đoạn việc học khẩn trương nhất, cô thường xuyên đến nơi này mượn shoujo manga len lén mang về nhà xem, Tư Đồ cũng không hiểu năm đó mình làm thế nào để có thời gian rỗi rãi, thậm chí mua một chồng giấy lớn để vẽ mô phỏng lại mấy cảnh trong truyện mà cô thích. Bất quá khi đó, thật không có nói nào tốt hơn nói đây.

Bởi vì mượn nhiều nên bà chủ còn có thể đặc biệt ưu đãi, kéo dài thời gian cô trả sách, thi tốt nghiệp trung học xong, cô đem toàn bộ manga trả lại, sau đó lại phát hiện ra cô không cẩn thận đã quên lấy mấy bức tranh mình vẽ ra, nên vô tình bị kẹp trong sách rồi đem đi mất. Thật ra thì lúc ấy cô vẫn muốn ngày nào đó rảnh rỗi, trở lại nhà sách manga một chuyến đem vẽ giấy lấy về, nhưng cô còn chưa kịp nhìn chút thời gian trở về, một cuộc hỏa hoạn liền thay đổi tất cả nơi đây...

Tư Đồ đứng trước kệ sách, trước mặt đều là sách manga chưa từng nghe thấy. Cũng đúng, đã nhiều năm như vậy, hôm nay trong nhà sách manga này sao còn tìm được manga năm đó?

Nhà sách Manga rất nhỏ, Thời Chung thân hình cao lớn đứng tại chỗ, nhất thời không gian có vẻ càng thêm chật chội, vốn bà chủ Hàn đang ngồi ở quầy thu tiền xem phim cũng không khỏi ngẩng đầu quan sát người đàn ông trẻ tuổi này một chút. quần áo thật sang trọng, nhưng nhìn người đàn ông này hình như không được vui lắm, tóm lại không giống như người tới chỗ này để mượn sách manga. Sau đó ánh mắt bà chủ dời đến người phụ nữ bên cạnh.

Cẩn thận quan sát một phen hậu, bà chủ không khỏi nhăn mày lại, há miệng, có chút do dự, bộ dạng muốn nhận người quen nhưng lại không dám nhận, còn Tư Đồ thì đã thu hồi ánh mắt từ trên giá sách, nhìn bà chủ chào hỏi một câu: “Bà chủ, còn nhớ tôi không?”

Bà chủ thấy Tư Đồ hỏi như thế, nhất thời liền cười: “Có phải cái Lỗ tai to hay không?”

Bà chủ đi tới bên cạnh Tư Đồ thì thấy người đàn ông trẻ tuổi khách khí kia gật gật đầu với mình, cũng khách khí gật đầu trở về một cái. Nhưng bà chủ lại càng vui mừng nói chuyện phiếm vài câu cùng Tư Đồ.

Thời Chung liền lui sang một bên, để ọi người không gian nói chuyện.

“Những quyển manga năm ấy tôi mượn, bà chủ đã thanh lý rồi sao?” Tư Đồ nói xong lời này thì, không khỏi có chút than tiếc.

“Aizz, cũng đã nhiều năm như vậy rồi, dĩ nhiên cũng đã thanh lý từ lâu, hiện tại bọn trẻ đều không thích xem shoujo manga, đều dẫn nhau cùng nói chuyện yêu đương” bà chủ nói chuyện vẫn phóng khoáng như vậy, nhưng nói được nửa câu, bà chủ đột nhiên ngưng lại, cau mày suy nghĩ một chút, sửa lời nói: “Không đúng, mấy cái manga kia của cô vẫn còn, cô trả về khoog bao lâu thì được người khác mua rồi.”

“À?”

“Hình như là một cậu con trai mua, bởi vì trong truyện tranh còn kẹp mấy bức tranh cô vẽ, hẳn lật tới lật lui liền mua đi, ta không có nhớ lắm.”

Chẳng biết tại sao, Tư Đồ theo bản năng ngược mắt liếc nhìn Thời Chung.

Bà chủ thấy cô liếc trộm Thời Chung, theo ánh mắt của cô cũng quét mắt Thời Chung, cảm giác mình hiểu được suy nghĩ của cô: “Cô dẫn người yêu cũ trở về đây sao?”

Tư Đồ đột nhiên nghĩ đến ông chủ tiệm ăn sang cũng hỏi vấn đề tương tự như vậy, lúc ấy người đàn ông này trả lời thế nào?.

“Bà chủ hiểu lắm rồi, đây là bạn học cũ của tôi.”

Thời Chung đang chán nhìn nhìn kệ sách quay đầu lại nhìn, nghe lời này, vẻ mặt trong nháy mắt có chút cứng ngắc, mặc dù sau đó chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, nhưng vẫn rất để ý lòng trả thù Tư Đồ.

Bà chủ ý lại nghĩ ngược lại, hết sức thức thời: “Các người những người tuổi trẻ này, chỉ cần còn chưa kết hôn, với ai cũng là quan hệ bạn học. Ta hiểu...”

“...”

Thật ra thì không chỉ là nhà sách manga này, càng đi dạo, càng làm cho người ta cảm thán, rất nhiều cửa hiệu quen thuộc nay đã được thay thế...

Tư Đồ đã từng lưu luyến về mấy cái quán nhỏ ven đường, có một vài đã phá hủy, có một vài cửa tiệm lấp đặt thiết bị, đổi bán thứ khác, thậm chí từng là burocục, hiện tại cũng thành tiệm bán mì sốt tương. Càng như vậy, Tư Đồ càng cảm thấy may mắn: ít nhất quán ven đường kia vẫn còn mùi vị quen thuộc, còn có cửa hàng nhỏ bán đồ trang sức kia, người chồng vẫn quản lý nghiêm ngặt như trước, người vợ lại nói giá lung tung.

Cho đến khi màn đêm bao phủ, chung quanh đèn đường dần dần sáng lên, Thời Chung cùng cô trở về đường cũ, trở lại cửa lớn ngoài trường học lấy xe, học sinh cấp 3 mới vừa tan học, đeo cặp sách nặng nề cùng cô và Thời Chung đi ra cửa trường.

Sau khi lên xe, rốt cuộc Tư Đồ không nhịn được hỏi: “Tại sao đột nhiên lại dẫn em đến chỗ này?”

Trước hôm nay, Thời Chung đối với Tư Đồ mà nói, anh chỉ là một bạn học cũ không tính là quen thuộc, cường thế tiến vào cuộc sống của cô, cường thế theo đuổi, cuối cùng đang lúc cô có ấn tượng tốt với anh, lại phẩy tay áo bỏ đi.

Sau ngày hôm nay thì sao? Cô còn dám dễ dàng kết luận thân phận cho người đàn ông này như vậy sao?

Thời Chung đối với vấn đề của cô từ chối cho ý kiến, đột nhiên hỏi cô: “Tin nhắn lần trước là do Tôn Dao giúp em gửi?”

Thì ra là anh có xem tin nhắn ấy... Tư Đồ nhất thời dở khóc dở cười, anh xem xong hình như một chút phản ứng cũng không có, Tôn Dao cũng không đợi được hồi âm của anh, còn tưởng rằng anh đã giận đến nổi ngay cả tin tức của Tư Đồ cũng không thêm quan tâm, gấp đến độ đem cô “Xách” đưa đi lầu dưới nhà anh.

“Sau khi anh nghe xong toàn bộ, đột nhiên cảm thấy thật ra thì anh không có tư cách trách cứ em, hai chúng ta thật ra là tám lạng nửa cân, trong lòng em ẩn dấu một Thịnh Gia Ngôn, trong lòng lại cất giữ bóng dáng của một người con gái?”

Trong lòng Tư Đồ không khỏi quặn một cái.

Trong lòng lại cất giữ bóng dáng của một người con gái... Đáp án miêu tả rất sinh động, nhưng Tư Đồ chẳng có bao nhiêu dũng khí để tin tưởng.

Lúc này ánh mắt Thời Chung cũng nhìn thẳng vào mắt cô: “Hôm nay anh và em sẽ nói lời từ biệt hoàn toàn với những gì trước đây. Về phần sau, em chọn hay không chọn Thịnh Gia Ngôn, đó hoàn toàn là chuyện của em, anh sẽ không can thiệp.”

“...”

Nói lời từ biệt? Sao đó thì sao? Rốt cuộc có thể nhẹ nhõm yên tâm bên người con gái kia? Trong lòng Tư Đồ chợt lạnh. Lúc này Thời Chung khởi động xe.

Xe chạy bon bon trên đường, cuối cùng dừng trước khách sạn xanh vàng rực rỡ.

Xuyên qua kính xe Tư Đồ thấy tên nhà hàng, nhất thời sắc mặt trầm xuống. Khách sạn này là khách sạn lâu đời của thành phố, rất nhộn nhịp, cơ hồ hàng năm đều sẽ mở rộng cửa hàng một lần.

Nhậm Hiến Yên cũng thường... Thường mang cô cùng mẹ tới chỗ này mở tiệc liên hoan gia đình...

Vì không để ỉnh nghĩ về lúc ấy, Thời Chung chuẩn bị mở cửa xuống xe trước, Tư Đồ bắt được cánh tay của anh, cơ hồ mang một ít khăn cầu: “Đổi nhà hàng khác đi. Em... Không thích nhà này.”

Thời Chung không khỏi chau mày, trong ấn tượng của anh, cô rất ưa thích nhà hàng này mới đúng...

Nhưng cô bắt lấy cánh tay anh, tay dùng sức đến đốt ngón tay đều cương, thật ra thì Thời Chung chỉ trầm mặc mấy giây, Tư Đồ cũng đã không kịp đợi, biến thành người khác vậy: “Anh không phải đi, em đi.”

Nói xong liền buông cánh tay anh ra, xoay người mở cửa xuống xe.

Thời Chung nhìn cô nhanh chóng xuống xe rồi đi như bay ra khỏi bãi đậu xe, đi trên lề đường, nhìn dáng dấp giống như là muốn bắt taxi.

Thời Chung xuống xe đuổi theo.

Đáng lẽ đều rất tốt, Thời Chung kéo cô trở lại, bên tai là tiếng ồn ào náo nhiệt từ xa truyền đến, Thời Chung cau mày, âm lượng không khỏi gia tăng: “Em bị gì thế?”

“...”

“Nói chuyện.”

“Đúng thật là em từng rất thích nơi này, thậm chí mỗi lần gia đình em sum họp em đều muốn đến nói này ăn cơm.

Mà cũng chính chỗ này, em phát hiện cha mình cũng học sinh của ông qua lại với nhau. Anh có biết hay không, nữ sinh ấy tính ra cũng là bạn học của em?”

Tư Đồ không nhịn được cười lạnh.

Chỉ là cười lạnh, dần dần bị khổ sở bao phủ.

Thời Chung cứng người một lát, lúc này nói gì cũng có vẻ yếu ớt, cuối cùng anh cũng chỉ có thể nói: “Vậy thì không đi ăn, lên xe đi.”

Trở lại bên trong xe, không khí quanh mình yên tĩnh lại, lại càng giống như con thú đang ngủ đông, muốn đem Tư Đồ nuốt hết.

Chất chứa ở sâu trong đáy lòng không cam chịu, ngay lúc nói ra khỏi miệng kia, Tư Đồ mới phát hiện không hề giống như trong tưởng tượng của mình, khó có thể mở miệng.

“Lúc ban đầu cha em đã gạt em, nói cùng cô ấy trao đổi, em tin là thật, kết quả thi xong nguyện vọng 1, tham gia xong nghiệp tiệc rượu, về đến nhà mẹ em đem sự thật nói cho em biết, nói là cha em vì nữ sinh đó, muốn ly hôn với mẹ, trước đây không nói cho em biết, là sợ em phân tâm sẽ thi rớt.”

Mà hôm sau khi cô vô tri vô giác tỉnh lại. mẹ cô đã không biết tung tích, trong phòng khách trong nhà, chỉ để lại các bưu kiện đã đóng gói gọn gàng...

Thời Chung giống như cười khở một cái: “Anh dẫn em đến nơi này, không phải cố ý để cho em nhớ lại những điều đau khổ như vậy.”

“Có cái gì tốt mà nhớ lại?” Tư Đồ ghét nơi này.

“Có.” Thế nhưng anh lại như chặt đinh chém sắt nói.

“ ... ”

“Ở nơi này, là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô ấy.”

Tư Đồ suy nghĩ hơi ngẩn ra.

Xe dừng ở bãi đậu xe, anh yên lặng đợi ở trong xe, âm thanh cũng đều đều hơn, chỉ là trong mắt anh hiện lên ý cười, xem ra càng rung động lòng người: “... Đó là một ngày đầy tuyết.”

...

Đúng, mùa đông năm ấy tuyết rất lớn.

Năm đó anh đi tới nơi này, thật ra là muốn tìm người tính sổ.

Thời Chung cùng em gái đều mang họ mẹ, cũng sống với mẹ, Tần Tuấn Vĩ một tháng chỉ ghé thăm bọn họ mấy lần mà thôi, nhưng lúc ấy Tần Tuấn Vĩ đắc tội một bá chủ họ Lâm, họ Lâm kia lại gọi người chạy tới Thời gia đập đồ, nhà bọn họ bị người ta đập nát ngổn ngang, mẹ và em gái cũng bị đánh.

Họ Lâm lúc ấy cũng mua chuộc quan tòa, cũng không bao lâu họ Lâm lại thắng quan tòa, miễn tai ương lao ngục. Như thế còn có thể tin tưởng thiện ác cuối cùng có báo hay không?

Hắn theo đuôi họ Lâm đến khách sạn này, họ Lâm đụng phải vị luật sư không thắng kiện kia, lúc ấy luật sư dẫn gia đình tới chỗ này ăn cơm, lại bị họ Lâm hung hăng chế nhạo, Thời Chung còn nhớ rõ, con gái vị luật sư ấy rất tức giận, Thời Chung cách xa nhìn cô như vậy, cơ hồ cũng có thể nghe âm thanh cô tức giận phải tổn hơi thừa lời, có thể coi là tức giận cũng không còn cách nào...

Họ Lâm sau khi cơm nước xong, say khướt đi bãi đậu xe lấy xe, Thời Chung đi theo họ Lâm đến bên cạnh xe, trước đó anh đã nghĩ rất kỹ, đập vỡ đầu hắn rồi cẳng chân chạy như điên...

Nhưng thức tế cùng suy nghĩ của Thời Chung không giống nhau, chạy trốn cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, thủ hạ của họ Lâm chính là những tên côn đồ cũng đến bãi đậu xe tìm anh, cho đến cuối cùng, anh đã hoàn toàn không có chỗ trốn. Từng mảng từng mảng bông tuyết rơi trên bả vai có chút đơn bạc của anh, theo hô hấp khản trương, hàng loạt khí lạnh từ trong miệng phả ra.

Cũng ngay lúc ấy, Thời Chung lại thấy được con gái của vị luật sư kia...

“Anh còn nhớ lúc đó, cô ấy mặc bộ váy nhung trắng, tuyết trắng rơi vào trên người cô, cảm giác... Cả người đều ở đây sáng lên.” Thời Chung nói xong, không khỏi cười một tiếng. Giấu ở đáy lòng nhiều năm, nhớ lại chuyện tốt đẹp như vậy, vốn nên dùng nhiều từ ngữ mỹ diệu trau chuốt nói ra.

Tư Đồ cũng đã kinh ngạc không thốt nên lời.

Lúc ấy, ở bãi đậu xe không có đèn chiếu sáng mạnh, nhiều như hôm nay, cậu thanh niên trẻ tuổi liền núp phía sau xe.

Cô thấy bên cạnh xe có dấu giày, đi tới sau xe xem, phát hiện có người núp ở đó thật sự sợ đến mất hồn, nhưng người thanh niên kia vẫn đứng ở chỗ đó ngửa đầu nhìn cô, đội mũ, vành nón kéo tới rất thấp, Tư Đồ không thể nhìn rõ bộ dáng của đối phương, chỉ biết là cặp mắt kia của anh, đang kiên kị nhìn cô chăm chăm.

Thời Chung cũng không muốn từ ngữ trau chuốt phức tạp gì nữa, tiếp tục nói: “Cô ấy để anh trốn sau xe một chút, anh nghe thấy âm thanh của họ Lâm kia đe dọa cô ấy, còn hỏi cô ấy có thấy anh hay không.”

Anh cảm thấy cô ấy lợi hại hơn anh rất nhiều, họ Lâm vừa bị anh đập bẻ đầu chảy máu, khẳng định đặc biệt kinh khủng, âm thanh đe dọa cũng rất lớn, nhưng cô ấy vẫn không sợ, giọng nói đều không run.”

Thật ra thì Tư Đồ đã sớm quên mình sao có thể trợn mắt nói khí thế hùng dũng như vậy, nhưng cô còn nhớ rõ, khi đám người kia rút cuộc đi xa, cô thở nhẹ một hơi, chuẩn bị đi xem người phía sau xe một chút như thế nào, nhưng đợi cô đi tới phía sau xe, thì cốp xe đã mở rộng.

Người thanh niên núp phía sau xe đã di mất.

Tư Đồ không nhận được nghiêng đầu liếc mắt nhìn Thời Chung, đây là loại cảm giác gì? Hành động lơ đãng nhưng sau nhiều năm như vậy có thể gặp lại được...

Vẫn còn chút không tưởng tượng nổi: “Sauk hi chia lớp mười một anh...” Tư Đồ kinh ngạc không nói nổi nữa.

Giọng nói Thời Chung không ngại, chỉ là lại mang theo mấy phần ý cười: “Chia lớp anh mới phát hiện, cô ấy là bạn học của anh. Mà lúc ấy anh lại lo lắng, ngộ nhỡ cô ấy nhận ra anh, lại đem chuyện anh đánh người nói ra ngoài, anh nên làm như thế nào?”

Em giống người miệng rộng sao? Tư Đồ không khỏi oán thầm.

“Anh chú ý cô ấy mấy ngày, phát hiện cô ấy căn bản cũng không nhớ anh, lúc ban đầu anh còn cảm thấy rất may mắn, cảm giác danh tiếng của mình ở trường học cuối cùng cũng bảo vệ, nhưng cũng từ lúc đó trở đi, anh dần dần dưỡng thành một thói quen, thói quen trong giờ học từ những âm thanh bạn nữ rí rít kia có thể phân biệt cô ấy nói những thứ gì, luôn có thể ở trong đám

người một cái tìm được cô; cô thích ăn đồ gì, anh sẽ tò mò muốn đi nếm một lần; lúc cô ấy tới trường tự học buổi tối, anh sẽ rất lo lắng đường về ban đêm của cô. Cho nên cũng sẽ cùng cô về đến nhà, rồi mình lại về nhà.”

“ ... ”

“ ... ”

Tư Đồ không có dũng khí nghe tiếp, nhớ lại tuyệt vời nhưng cũng nặng nề: “Những thứ này... Tại sao trước đây một chữ anh cũng không nói với em?”

Thời Chung cẩn thận suy tư vấn đề này, một lát sau mới trả lời: “Tự ti thôi.”

Anh nhìn Tư Đồ, rốt cuộc không còn giống như người đứng xem mà kể lại chuyện nữa,.

“Cuộc sống của em không buồn không lo như vậy, sạch sẽ, giống như trận tuyết năm đó, xuất hiện bên cạnh em, cũng nên có chút gia thế mới được, trong lòng ánh mặt trời “ có lẽ Thời Chung cũng cảm thấy suy nghĩ lần này của mình có chút ngây thơ, không thể nín được cười cười, “Thời điểm đó anh mong mình có cuộc sống sạch sẽ, còn có thân phận xinh đẹp, mới có tư cách đi vào cuộc đời của em.”

“ ... ”

“ ... ”

Tư Đồ đột nhiên cảm thấy hốc mắt mình có chút ướt, cô phải rất cố gắng mới kéo ra một nụ cười thích hợp. hiện tại cô chỉ hy vọng giờ phút này nụ cười của mình, vẫn giống như năm đó, không buồn không lo: “Đưa em về nhà thôi.”

Nhìn khóe miệng cô chứa đựng nụ cười, Thời Chung thoáng sửng sờ, sau mới gật đầu một cái, chuẩn bị khởi động xe.

Tư Đồ lại đè xuống tay cầm lái của anh, nói: “Ý của em là, anh đưa em về nhà giống như năm ấy.”

Thời Chung có chút kinh ngạc, mình lại vẫn nhớ cái đường nhỏ về nhà cô khi ấy.

Chỉ là hôm nay ven đường cũng bật đèn đường.

Tư Đồ cũng có chút kinh ngạc, lúc ấy một thân một mình lại dám đi loại đường nhỏ này? Thật sự dũng khí không nhỏ.

Trong lúc vô tình bọn họ đã đi lâu như vậy rồi, lần nữa thấy con đường nhỏ trước đây, mà hiện giờ cô đã trở lại căn nhà trước đây rồi. Có lẽ bởi vì anh nói

cho cô biết những thứ kia, Tư Đồ cảm thấy cho dù trở lại căn nhà ba người đã từng ở cùng nhau, nhưng cô lại không ó cảm giác khổ sở nhiều.

Nhưng Tư Đồ nhìn đường nhỏ u tĩnh trước mắt, lại không nhịn được ngừng lại.

“Thế nào?” Thời Chung hỏi cô.

“Nhớ lại một số chuyện không vui.” Tư Đồ không nhịn được quệt quệt miệng, “Không có việc gì, đi thôi.”

Thời Chung nhìn đường nhỏ trước mắt, suy tư hai giây, kéo cô không cho cô đi: “Quên mất sự kiện kia rồi.”

Cô không nói gì, anh liền đoán được?

Nghi ngờ ngẩng đầu nhìn anh, lại thấy anh bước từng bước đến gần mình.

Thời Chung kéo lấy cô đến bên bức tường, cúi người, nhìn cô nói: “Nên gọi lại trí nhớ một chút...”

Tư Đồ sửng sốt.

Cô còn không kịp phân biệt lời anh nói, bởi vì giờ khắc này trong đầu của cô chỉ có một ý tưởng: anh muốn ở chỗ này hôn cô? Lúc nhỏ ở nơi này cô bị người nào đó che kín mắt cưỡng hôn... Hôn...

Đang lúc này, Thời Chung đưa tay che lại ánh mắt của cô.

Tư Đồ nhất thời căng thẳng.

Dịu dàng hôn lên.